

4925 23. Marts 1896: Eneſte Beh. af Indſt. ang. Andrag., tilſt. Andragendeubv. 4926

vifeſ til mig, ſaa vil jeg alſaa, ſaa vidt det ſtaar til mig, lade foretage de nødvendige Forundersøgelſer, men jeg ſkal dog ſtrafs udtale, at jeg tillige finder, at det vil være formaalſtjenligt, at man underſøger, hvor vidt muligviſ Statskaſſen mere direkte ſelv kunde paatage ſig at modtage de Afſortninger eller Procenter, ſom nu indbetales til de Inſtitutioner, hvor de ikke formuende Oppebørſelsembedsmænd ſøge at ſikre ſig ved at ſtaffe de nødvendige Sikkerhedsmidler til Stede. Det var jo nemlig muligt, at man ad en ſaadan Vej kunde hjælpe Embedsmændene end yderligere, thi det ſtaar jo dog klart, at man derved vilde ſpare baade Admiſtrationsomkoſtingerne og det mulige Udbytte, ſom tilfalder de private Kautionsforſikringsſeſtaber. For ſaa vidt man vil gøre den Indvending, at Statskaſſen da ſandſynligviſ vil behøve ny Embedsmænd for at kunne ſætte Sagen i Bærf paa denne Maade, ſaa ſkal jeg dertil bemærke, at jeg tror ikke, det vil blive nødvendigt, thi da Finanzminiſteriet alt nu har en temmelig ſtor Kontorvirksomhed ved at modtage Depoſitta fra de civile Embedsmænd og i det Hele ordne alle de paagældende Kautionsforhold, ſaa antager jeg, at det, naar det ved en ſaadan Ordning ſom den, jeg nylig har peget paa, blev fritaget for diſſe Opgaver, ſaaledes ſom jeg ſer paa det, meget godt i Stedet for diſſe Opgaver kunde adminiſtrere de Forhold, der bleve nødvendige efter den anden Ordning. Der kan jo ganſke viſt ogſaa rejſe ſig mange Tvivl med Henſyn til en ſaadan Ordning, og blandt diſſe ſkal jeg kun nævne, at det da maatte være at tage under Overvejelſe, om ikke de forſtellige Klaſſer af Oppebørſelsembedsmænd maatte ſondres fra hinanden, ſondres i Grupper, der hver for ſig ſit en forſtellig Afſortning i Embedslønningen, ſom da ſkulde gaa ind i Statskaſſen til Betryggelſe for mulige Underſlæb og Kaſſebeviſgelſer. Det vilde ligeledes være at overveje, om Forpligtelſen ſkulde ramme alle, om det alſaa ſkulde være obligatoriſt, at alle de paagældende Embedsmænd led denne Afſortning, eller om de formuende, ligefom nu, kunde blive ved at ſtille Sikkerhed af egne Midler. Jeg ſkal dog i ſaa Henſeende tillade mig at udtale, at det forekommer mig, at alle burde være bundne. De formuende, der alſaa gif

glip af denne Fordel at kunne ſtille Kaution, maatte da ſøge at ſlaa ſig til Taals med den Betragtning, at de ſaa have diſſe Midler til egen Diſpoſition og kunde gøre dem frugtbringende paa bedſte Maade ad anden Vej. Der kan jo ogſaa rejſes andre Indvendinger imod den Ordning, ſom jeg her har antydet, og jeg vil derfor heller ikke fremſætte det ſom noget Løſte, at jeg vil fremſætte eller jørge for, at der bliver fremſat et Lovforſlag netop i denne Retning. Jeg vil kun udtale, ſom jeg allerede har ſagt, at jeg ſkal lade foretage de fornødne Forundersøgelſer og lade Sagen overveje fra alle Sider, ſaaledes at Sagen kan være forberedt til Forelæggelſe i næſte Rigsdagsſamling. — Der er i Slutningen af Andragendet peget paa, at man i Norge og Sverige allerede har indladt ſig med private Kautionsforſikringsſeſtaber. I ſaa Henſeende ſkal jeg blot bemærke, at der paa Foranledning af Finanzminiſteriet allerede for længere Tid ſiden er ſtillet Foreſpørgſel til de paagældende Regeringer, men der er ikke endnu indløbet noget Svar. Dette vil alſaa være at afvente, idet der jo kan være ſaa meget, der har været beſtemmende for, at man i Nabolandene er gaaet til den Ordning, ſom ikke fuldt ud kan holde Stik her. Med diſſe Bemærkninger ſkal jeg foreløbig afſlutte.

Ordføreren (Bertelſen [Hjørring Amts 5te Valgkreds]): Jeg ſkal ikke komme ind paa de af den højtærede Miniſter udtalte Tanker om en mulig anden Ordning af diſſe Forhold, ſaa meget mere ſom den højtærede Miniſter jo ikke udtalte nogen beſtemt Tanke, ſom han i Fremtiden vilde tilegne ſig ſom ſin, men jeg ſkal kun gøre den Bemærkning, at naar man henviſer Andragendet til Miniſterens Overvejelſe, ſaa ligger der ſelvfølgeligt dert, ſom jeg ſagde før, at den højtærede Miniſter ſtaar fuldtændig frit i Henſeende til at underſøge diſſe Forhold og at fremkomme med Forſlag deſangaende, thi det er jo en Selvfølge, at Sagen kan ikke ordnes paa anden Maade end ved Lov. Jeg har ſaaledes ikke mere at bemærke angaaende denne Sag.

Da ingen yderligere ønskede at høre ſig, var Forhandlingen om dette Indſtillingspunkt ſluttet.